

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 16 nr. 2

februar 2004

TÅBELIGHEDENS PRIS

I 1509 var Erasmus af Rotterdam (1466-1536) på et længere besøg i England hos sin gode ven Sir Thomas More (1478-1535). Mens More skrev på sit store værk »Utopia« og gjorde sig sine betragtninger over idealsamfundets ironiske paradokser, hyggede Erasmus sig med en ordleg over More, »moros«, det græske ord for tåbe, og »Moria«, tåbelighedens gudinde. Det blev til et andet af renæssancens hovedværker, den forrygende fabel: »Tåbelighedens Lovprisning«. Den udkom i 1511, og her er er en lille bid:

»For nu at komme til sagen: Lykkens gudinde elsker dem, der ikke er alt for snedige; dem, der er alt for dristige og holder sig til ordet »terningerne er kastet«. Viden gør derimod folk frygtsomme – det er jo grunden til, at I alle vegne ser vismænd leve i armod, i sult og røg, upåagtet, ringeagtet, foragtet, mens tåberne svømmer i penge, kaldes til statens ror, kort sagt: Trives på alle måder. For hvis man mener, det er lykken at vække de stores behag og at færdes mellem alle disse ædle stene, nej ædle mænd og guder, hvad er da mere unyttigt end visdom, hvad er mere ilde set netop hos den slags mennesker? Hvis det gælder om at skaffe sig rigdom, hvilken gevinst vil den købmand så opnå, der lægger sig efter visdommens bud? Så længe han tager de vises ængstelige skrupler over tyveri og åger blot en smule alvorligt, vil han græmme sig over falsk varebetegnelse og skamme sig, hvis han bliver grebet i en løgn«.

Ak, ja, hvordan kunne den vise Erasmus dog kende til præsident Bush og premierminister Blair, der ikke kunne vente med at få »terningerne kastet« i Irak? Og hvordan kunne han dog så præcist beskrive vicepræsident Dick Cheney, som slet ikke skammer sig over en løgn, uanset hvor stor den er? Eller de amerikanske krigskoncerner Bechtel og Halliburton, hvis grådighed ikke giver luft til skrupler over tyveri, åger eller falsk varebetegnelse? Det sidste kan de amerikanske soldater i Irak skrive under på. De skal nemlig leve af den uspiselige hundecæde, der serveres i Halliburtons uhumske feltkøkkener i ørkensandet.

Det er godt, at Saddam Hussein er af vejen. Men krigen var en tåbelighed, og den var baseret på et net af løgne. Dem skal officielle undersøgelser i både Storbritannien og USA nu hitte rede i. Samtidig er den amerikanske præsidentvalgkamp gået ind i en helt ny fase. Senator John Kerry fra Massachusetts har taget føringen, og The Financial Times i London frygter, at han kunne finde på at genoplive Franklin D. Roosevelts tradition indenfor Det demokratiske Parti. Samarbejder han tillige til den amerikanske Erasmus, økonomen og præsidentkandidaten Lyndon LaRouche, kan vi forvente os langt mere end blot en ny »New Deal«. Så vil den økonomiske krise blive vendt til en længe savnet ny renæssance.

POLITISK FASESKIFTE I USA

Mens de amerikanske og internationale medier var faldet pladask for fhv. guvernør **Howard Deans** populistiske kampagne for at blive **Det demokratiske Partis** kandidat til præsidentvalget i **november**, mente vælgerne i den midt-vestlige delstat **Iowa** noget helt andet. På primærvalgsmøderne den **19. januar** vandt senator **John Kerry** fra **Massachusetts** en overbevisende sejr. Senator **John Edwards** fra **North Carolina** kom ind på en sikker andenplads, mens Dean måtte tage sig til takke med en spinkel tredjeplads.

Da guvernør Dean efter nederlaget forsøgte at opildne sin kampagnestab med en »peptalk«, gik han fuldstændigt over gevind for åben tv-skærm. Hans hæse krageskrig gik verden over. Og så var han ikke længere demokraternes førende præsidentkandidat. I forrige nummer af *Agro-Nyt* skrev vi, at han sandsynligvis ville »sprænge sin egen kampagne i luften med uoverlagte bemærkninger«, men vi havde dog ikke forestillet os, at han ville opfylde vores profeti så hurtigt.

Efter Iowa flyttede valgkaravanen til **New Hampshire** i det nordøstlige **USA**. Her blev kandidaterne mødt af unge fra »**LaRouche Youth Movement**«, **LYM**, der udfordrede alle til at følge præsidentkandidat **Lyndon LaRouches** eksempel og sætte fokus på vicepræsident **Dick Cheneys** helt centrale rolle i krigen imod **Irak**. Det reagerede kandidaterne meget forskelligt på. Medens hverken senator **Joseph Lieberman** eller Howard Dean brød sig om at blive konfronteret med de unges kritiske spørgsmål, tog senator John Kerry udfordringen op. Direkte adspurgt af de unge fra **LYM** begyndte han at angribe vicepræsidenten på flere af valgsmøderne. De unge kvitterede ved at forære senatoren en kopi af præsident **John F. Kennedys** bog »*Profiles in Courage*«.

Den **26. januar** løb senator Kerry atter ind i de unge fra **LYM** på et vælgermøde på **Keen State College**, hvor der deltog flere hundrede studerende. Netop som spørgeperioden var ved at være forbi, bad **Matt Ogden** fra **LYM** om ordet. Senator Kerry gik selv hen med mikrofonen og blev stående for at høre spørgsmålet. Matt så ham direkte i øjnene og sagde: »Jeg repræsenterer LaRouches kampagne. Det her er et særdeles vigtigt spørgsmål. Det hører med til en præsidentkandidats rolle at demonstrere en præsidents lederskabs-evner, endnu inden han er blevet valgt. Det så vi i går, da du sluttede dig til senator **Kennedys** eksponering af Dick Cheneys meddelagtighed i løgnene om de efterretninger, der førte til krigen i Irak. Du må og skal have modet til at følge op på det. Den anden ting er, at du må have hørt, hvad [fhv. finansminister] **Robert Rubin** sagde for to uger siden, nemlig, at dollarens sammenbrud kan bringe det globale finanssystem til fald. Det bliver din prøve. Et sådant sammenbrud vil sætte en stopper for valgkampens evindelige babysnak. LaRouche har fremlagt sine løsninger. Hvad har du tænkt dig at gøre, når det her sker?«

Senator Kerry svarede: »Well, jeg kan ikke gennemgå hele det internationale finanssystem her og nu, men det er et vigtigt spørgsmål. Hvad angår Dick Cheney, så er han den eneste vicepræsident, der nogen sinde har henvendt sig til **CIA** næsten dagligt. Det er muligt, at han løj eller bøjede sandheden, eller lagde pres på efterretningsfolkene. Jeg ved det ikke, men vi bliver nødt til at finde ud af det. Med hensyn til finanssammenbruddet, finder jeg regeringens politik med at lade dollaren falde helt forkert. Jeg mener, vi har brug for

en stærk dollar.« Derefter angreb han i stærke vendinger de multinationale selskabers hastigt voksende eksport af produktive arbejdspladser. Den **27. januar** vandt Kerry også primærvalget i **New Hampshire**.

Senator John Kerrys overraskende valgsejre i Iowa og **New Hampshire** repræsenterede et faseskifte i den amerikanske politiske proces. Lige siden krigen i Irak blev indledt i **marts 2003**, har Lyndon LaRouche på skrift og i tale opfordret til oprør imod den demokratiske partiledelse, fordi den åbenlyst forsøgte at forhindre partiets kandidater og tillidsfolk i at opponere mod krigen i Irak (se også *Agro-Nyt*, **maj '03**, **jan. '04**). Det var denne tåbelige partipolitiske spændetrøje, der kortvarigt gav »outsideren« Howard Dean vind i sejlene. Samtidig fastholdt **Det demokratiske Partis** egne neokonservative, der har samlet sig i det selvbestaltede »lederskabsråd«, **Democratic Leadership Council, DLC**, at partiets kandidater heller ikke måtte opstille alternativer til præsident **Bush'** økonomiske vanvid ved at genoplive partiets rødder tilbage til **Franklin D. Roosevelt** og hans »**New Deal**«.

Alt dette blev for meget for senator John Kerry, og i midten af **november** fyrede han toppen af sin kampagnestab, der lydigt havde fulgt partiledelsens forskrifter. I stedet opbyggede han en helt ny kampagne omkring rådgivere hentet fra hans senatorkolleger i **Massachusetts**, **Ted Kennedy**. Kennedy har aldrig været **DLC's** livret. Men Kerrys oprør imod partilinen kunne mærkes umiddelbart på kampagnen i Iowa. Efter få uger havde han lagt sig solidt i spidsen.

I en artikel i avisen *The New York Times* den **29. januar** betegnede præsident **Clintons** første arbejdsminister, **Robert Reich**, primærvalget i **New Hampshire** som et klart nederlag for **DLC** og dets favoritkandidat **Joseph Lieberman**, der endte på en miserabel femteplads. Ifølge **Reich** viste valget med al tydelighed, at **DLC's** hovedtese om en amerikansk vælgerbefolkning, der er blevet mere konservativ, er det rene nonsens. Og han angreb de selvbestaltede demokrater, »som dem i **DLC**«, der foretrækker politiske budskaber, »der blot er uinspirerende ekkoer af de republikanske mærkesager«.

Umiddelbart efter primærvalget i **New Hampshire** forudsagde LaRouche, at feltet af demokratiske præsidentkandidater meget hurtigt ville skrumpe ind til ham selv og senator John Kerry (**Joseph Lieberman** trak sig ud af valgkampen efter de katastrofale nederlag ved primærvalgene den **3. februar**). Senator Kerry vandt stort i **Arizona**, **Delaware**, **Missouri**, **North Dakota** og **New Mexico**, mens senator Edwards vandt i sin fødestat **South Carolina** og general **Wesley Clark** i **Oklahoma**. Howard Dean var ikke i nærheden af en sejr i nogen af valgene –red.).

På en velbesøgt pressekonference i **Jefferson City**, **Missouri**, den **2. februar**, blev LaRouche spurgt om Kerry kunne regne med hans støtte. Hertil svarede LaRouche, at tiden endnu ikke var inde til en åben støtteerklæring, men at han forventede, at der meget snart vil opstå den dialog mellem ham selv og Kerry, som den amerikanske befolkning har så hårdt brug for.

Og det er netop en sådan dialog mellem LaRouche og Kerry, konservative finansielle kredse frygter mere end noget andet. Det kom klart frem i en kronik i den britiske avis *The Financial Times* den **2. februar**, med overskriften: »Vi har ikke behov for en ny »**New Deal**««. Artiklen var skrevet af den neokonservative amerikanske skribent **Amity Shlaes**,

og selv om hun ikke nævnte LaRouche ved navn, var det tydeligt, at den skulle læses som den første advarsel om, at senator John Kerry godt kunne finde på at lade LaRouches genoplivning af Franklin D. Roosevelt smitte af på hans egen valgkampagne. Mest af alt frygtede Amity Shlaes, at den amerikanske befolkning skulle lade sig narre til at tro, at der er nogen som helst lighed mellem depressionen i **30'erne** og den nuværende økonomiske krise i USA. Ganske vist mister USA i dag produktive arbejdspladser i et tempo, man aldrig tidligere har set, og der er også fare for et finanssammenbrud, hvis de to store realkreditselskaber »**Fannie Mae**« og »**Fred-die Mac**« kollapser, men det betyder overhovedet ikke, at USA skulle have brug for noget, der bare kunne minde om Roosevelts »New Deal«, mente altså Amity Shlaes.

Også USA's føderalbankdirektør **Alan Greenspan** har følt sig kaldet til noget, der kan ligne et veritabelt korstog imod enhver kætterisk tanke om, at man kan imødegå globaliseringens negative effekter med politiske indgreb fra Franklin D. Roosevelts tid. I tre opsigtsvækkende taler, først til **The World Affairs Council i Dallas, Texas, den 11.**

december, dernæst til **Den tyske Forbundsbank i Berlin den 13. januar** og endelig til en konference i **London**, arrangeret af det britiske finansministerium den **26. januar**, forsvarede Greenspan i et hidtil uhørt ideologisk sprogbrug og med en helt ukarakteristisk passion den igangværende globalisering af verdensøkonomien, med alle dens langt-rækkende konsekvenser.

Den gode føderalbankdirektør kan godt forstå, at det kan være svært for almindelige mennesker at få hverdagen til at fungere: »Jeg er ikke i tvivl om, at langt de fleste af os ville foretrække at arbejde i mindre stressende, mindre konkurrenceprægede omgivelser. Ikke desto mindre synes vi, i rollen som forbrugere, at søge de laveste priser og den højeste kvalitet, som netop er fremstående egenskaber ved vores nuværende vilde økonomiske struktur«, sagde Greenspan i Texas.

Derfor er der ingen vej tilbage, efter Greenspans mening. Udflytningen af arbejdspladser til lavtlønsområder vil ikke bare fortsætte, den vil også accelerere. Den vilde spekulation i valutaer, og ikke mindst de såkaldte derivater, er i Greenspans

LAROCHE I TALLADEGA

Den **19. januar** inviterede **Det demokratiske Partis** amtsledelse i **Talladega, Alabama**, præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** til at holde hovedtalen ved det traditionelle morgenmads- og bønnemøde i anledning af borgerrettighedsforkæmperen **Martin Luther Kings** fødselsdag. Først introducerede byrådsmedlem, pastor **Horace Patterson, Amelia Boynton-Robinson**, veteran fra borgerrettighedskampen og nuværende vicepræsident i **Schiller Institut** i USA, som efterfølgende holdt en smuk og morsom introduktionstale for LaRouche. I sin tale sagde LaRouche blandt andet:

»Og se på verden. Verden er på vej ind i en alvorlig krise. Og **USA** står overfor en alvorlig krise med at skulle forholde sig til denne verden. De største befolkningskoncentrationer i verden er **Kina** med omkring **1,3 mia.** mennesker; Indien med ca. **1 mia.** efterfulgt af **Pakistan, Bangladesh** og landene i **Sydøstasien**. Det er her man finder de største befolkningskoncentrationer på planeten. Det er også den del af verden, der er på vej frem. Spørgsmålet er så, hvorledes USA skal forholde sig til de folkeslag i **Asien**, som i stor udstrækning repræsenterer en helt anden kulturbaggrund end vores i **USA** og **Vesteuropa** ...«

»På en måde er det egentlig ikke et nyt problem. I princippet er vi konfronteret med det samme problem, som Martin stod overfor. Og som han håndterede med succes. Jeg vil endda påstå, at der, ud af det vi kan lære af Martin Luther King og hans liv, er noget, som på en måde bringer ham tilbage her iblandt os i dag. Der er noget helt specielt med hans liv, hans udvikling, som vi må fange i dag, når vi ikke alene forholder os til vort lands hjemlige problemer, men også problemerne med vores forhold til verden som helhed. Hvordan skal vi håndtere disse kulturer, som er så forskellige fra vores? Med en asiatisk kultur; med de muslimske kulturer rundt om i verden, der er over **en milliard** muslimer på kloden;

Lyndon LaRouche på podiet i Talladega, Alabama, den 19. januar, i anledning af Martin Luther Kings fødselsdag. Til venstre ses formanden for Alabama Democratic Conference, Ed Tucker.

med den kinesiske kultur, som er anderledes end vores; med Sydøstasiens kultur, som er helt anderledes end vores; med **Myanmars** kultur?«

»De er alle sammen mennesker. De har alle de samme grundbetingelser, de samme behov. Men de repræsenterer forskellige kulturer. De tænker forskelligt. De reagerer på andre prædikater, end vi gør. Men vi må have en fredelig sameksistens med disse mennesker, og i fællesskab løse verdens problemer. Det er på dette punkt, at ens tanker skal gå til Martin...«

»Martin var et af de sjældne mennesker i hans tid, der havde en dyb forståelse for, hvad det betyder at være et menneske. Som havde en dyb fornemmelse af betydningen af **Kristi** korsfæstelse og lidelser. Det var han i stand til at bringe ind i politik, selv om han ikke engagerede sig i politik, som sådan. Han var en naturlig leder. En naturlig leder er en person, der ikke kommer fra den egentlige politiske proces, men ud af folket. Martin besad aldrig et politisk embede. Alligevel var han sandsynligvis en vigtigere person for USA end de fleste præsidenter i nyere tid.«

øjne kun med til at gøre det internationale finanssystem mere »fleksibelt«, og derfor må reaktionen på et eventuelt dollarsammenbrud med efterfølgende systemsammenbrud under ingen omstændigheder blive en reregulering af finansmarkederne, og slet ikke noget i retning af et nyt **Bretton Woods-system**, som LaRouche har foreslået. Det fik han lejlighed til at understrege i Berlin, da LaRouches videnskabsrådgiver, **Jonathan Tennenbaum**, stillede særdeles kritiske spørgsmål til hans lalleglade fremstilling af globaliseringens velsignelser.

Alan Greenspans optimistiske tiltro til finanssystemet kan meget vel blive stillet på en alvorlig prøve længe inden det amerikanske præsidentvalg. De seneste måneders alvorlige fald i dollarkursen har i særdeleshed haft sin rod i omverdenens tiltagende opmærksomhed på den helt grundlæggende mangel på balance i den amerikanske økonomi. Præsident Bush' gigantiske skattelettelser til de rigeste amerikanere skal nok øge forbruget og aktieinvesteringerne, i hvert fald på kort sigt, men de vil ikke hjælpe på det allerstørste problem: En galopperende gældsætning.

Ved udgangen af **trede kvartal 2003** var den samlede private husstandsgæld, inkl. huslån, oppe på **9.185 mia. dollars**. Erhvervslivets gæld beløb sig til hele **18.421 mia. dollars**, mens den amerikanske regering samlet skyldte **8.445 mia. dollars** væk. Alt i alt er den amerikanske gældsboble nu oppe på **36.050 mia. dollars**. Og den vokser eksponentielt.

Den **2. februar** fremlagde præsident Bush den amerikanske regerings budget for **2004**. Det største nogensinde på **2.400 mia. dollars**. Men også med det største underskud nogensinde, **521 mia. dollars**. Hvis det da ellers holder, for selv om præsident Bush straks undskyldte det historiske underskud med »krigen imod terror«, så har han mærkværdigvis ikke indregnet udgifterne til de amerikanske styrker i **Afghanistan** og **Irak**. Herfra skal der mindst lægges **50 mia.** oven i det budgetterede underskud. Så spørgsmålet bliver, om omverdenen stadig vil være med til at finansiere dette underskud. Hvis ikke, vil dollaren fortsætte sin nedtur, og så kan økonomien blive en ukontrollabel faktor i valgkampen.

INGEN MASSEØDELÆGGELSESVÅBEN

Den **2. februar** meddelte præsident **George W. Bush**, at han har i sinde at nedsætte en uafhængig kommission, der skal undersøge, hvorfor der tilsyneladende er så stor forskel på efterretningstjenesternes beskrivelser af **Iraks** lagre af kemiske, biologiske og atomare masseødelæggelsesvåben, før krigen blev indledt i **marts 2003** og i dag, mindre end et år efter, hvor ikke ét eneste våben er blevet fundet. Få timer senere meddelte den britiske premierminister **Tony Blair**, at en lignende undersøgelse vil blive sat i værk i **Storbritannien**. Dermed er den politiske proces omkring krigen i Irak trådt ind i en helt ny fase, som det bliver meget svært at kontrollere for præsident Bush og premierminister Blair.

Det hele startede den **10. januar**, da den tidligere amerikanske finansminister **Paul O'Neill** under et interview med

forbeholdt avispostkontoret

den amerikanske tv-station **CBS** fortalte, at et angreb på Irak var på Bush-regeringens dagsorden allerede på det allerførste regeringsmøde i **januar 2001**. Det havde altså ikke noget at gøre med, at verden blev »fundamentalt forandret« med terrorangrebene på **New York** og **Washington** den **11. september** samme år, som præsident Bush ellers gentagne gange har påstået.

Den **28. januar** kom så **Lord Huttons** undersøgelsesrapport om våbeninspektør **David Kellys** selvmord sidste sommer. Lord Hutton lagde hele skylden for Kellys selvmord på den britiske radiostation **BBC**, og i særdeleshed journalisten **Andrew Gilligan**, der i en radioudsendelse havde påstået, med Kelly som kilde, at den britiske regering havde »pyntet« på efterretningsrapporterne for at få den britiske offentlighed med på ideen om en krig imod Irak. Men Lord Huttons frifindelse af Blair og hans regering skabte et ramaskrig overalt på **De britiske Øer**. Rapporten blev kaldt en »hvidvaskning«, og der rejste sig et folkekrav om en uafhængig undersøgelse af regeringens manipulation med efterretningsoplysningerne.

Dette krav bredte sig med lynets hast over på den anden side af **Atlantehavet**, da den amerikanske våbeninspektør, **David Kay**, den **28. januar** fortalte **Det amerikanske Senats Forsvarskomité**, hvorfor han ikke længere ønskede at stå i spidsen for de **1.500** mand, der siden april forgæves har søgt efter skjulte masseødelæggelsesvåben i Irak.

»Vi tog stort set alle sammen fejl«, sagde Kay og fortalte, at de irakiske våbenprogrammer var blevet stoppet flere år i forvejen, og at de gamle lagre for længst var blevet ødelagt. David Kay roste tillige den tidligere chef for FN's våbeninspektører, **Hans Blix**, og han indrømmede, at de eneste brugbare oplysninger, som de amerikanske efterretningstjenester havde haft om de irakiske våben, var kommet fra de spioner, som **CIA** havde plantet blandt FN's våbeninspektører.

David Kay opfordrede indtrængende til, at de amerikanske politikere iværksatte en uafhængig undersøgelse af hele hændelsesforløbet. Ikke mindst i lyset af USA's nye sikkerhedsdoktrin, efter hvilken man påkalder sig retten til at foretage »præventive« angreb på potentielle fjender.

Regeringen vil utvivlsomt forsøge at lægge skylden over på CIA og de øvrige efterretningstjenester, men der skal nærmest mirakler til, hvis ikke søgelyset meget hurtigt rettes mod vicepræsident **Dick Cheney**, der har spillet en hovedrolle i udformningen af regeringens krigspropaganda. Man kommer nok også til at høre en del til Cheneys stabschef, **Lewis Libby**, og til **Abram Shulsky**, der leder det lille civile efterretningskontor i **Pentagon, Office of Special Plans**, der leverede en stor del af ammunitionen til de neokonservatives propagandakrig (se også **Agro-Nyt, maj '03**).

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 0905-3786

Eget tryk